

Mustra

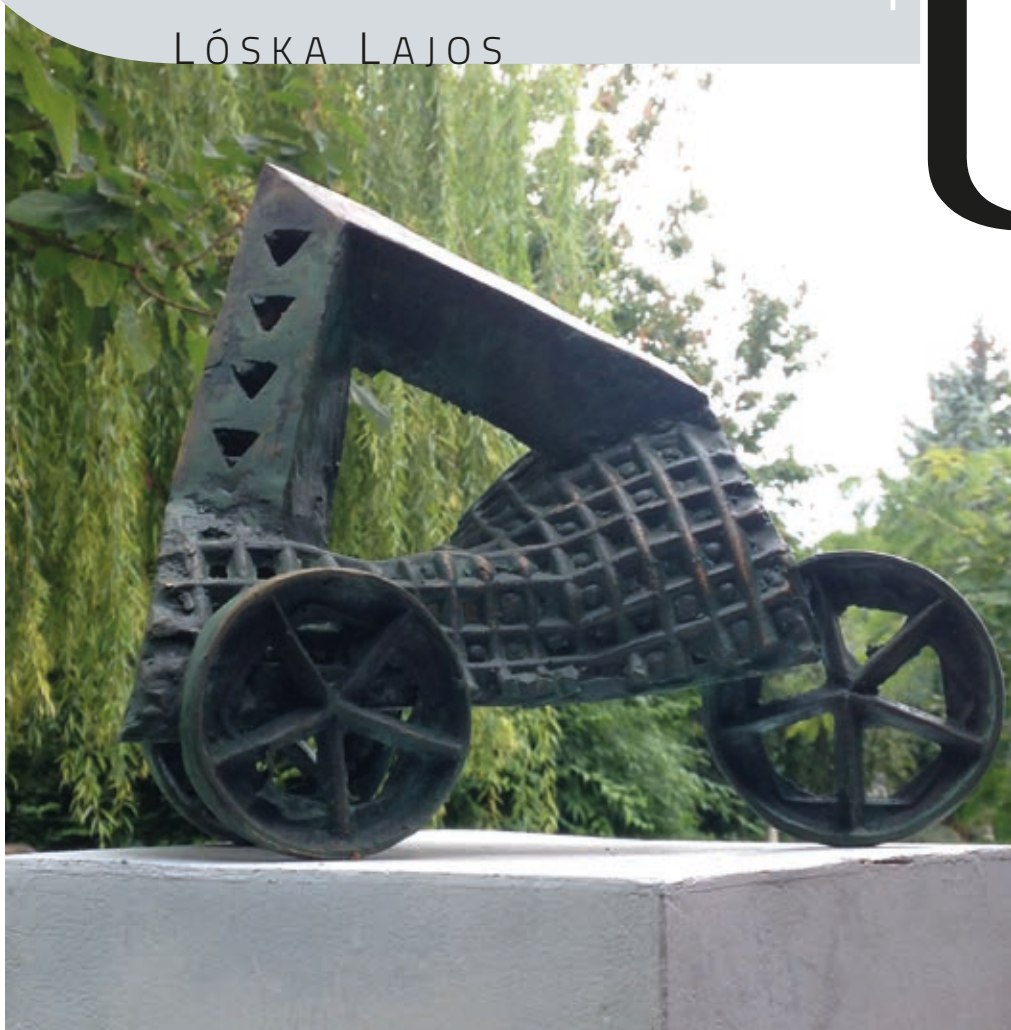
Bemutatkozik a Magyarpolányi
Művésztelep

LÓSKA LAJOS

Még véget sem ért a szobrász szimpózium Magyarpolányban, amikor megnyílt az előző három esztendő termését bemutató Válogatás az Ajkai Grafikai Műhely és a Nemzetközi Bronzöntő és Fafaragó tábor munkáiból 2015–2018 című tárlat.

Érdekes néhány mondatban ismertetni a telep történetét. A magyarpolányi önkormányzat a Veszprém Megyei Közgyűlés támogatásával 2003-ban a korábban kialakított tájházat megőrizve létrehozta a Magyarpolányi Alkotóműhelyt egy viszonylag nagy méretű, hagyományos parasztportán. Csak turista-csalogatóként jegyzem meg, hogy ezekből a népi építészeti remekekből, fehérfalú tornácos házakból egy egész utcára való van a településen. Az ajkai Grafikai Műhely már 2003-óta az említett épületben rendezi a nyári nemzetközi művésztelepeit, 2015-ben pedig –elsősorban Diénes Attila kezdeményezésére – létrehozták a fa- és bronzszobrász alkotótelepet is, amelynek vonzerejét a minőségi bronzöntőműhely jelenti.

A kiállítóterbe lépve először a szobrok tűnnek a látgató szemébe, a grafikák – kiváltképpen a fekete-fehérek – diszkrétan a falakhoz simulnak. Diénes Attila egyfelől meditatívan absztrakt, másfelől gyakran erotikus, biomorf plasztikákat készít. Munkái közül most ez utóbbiakkal, az organikus nonfiguratívakkal találkozunk. Faoszlopok támasztják fából faragott, nagy méretű szürreális hatású felhőit (Lóg az eső lába), amelyek ritkaság számba mennek. Diénes másik műve, a Lendület egy aranycsikkokkal dekorált, egyszerre elvont és erotikus női torzó. Mellé Székely János Térgörbületét, organikus formává gyúrt,

GHEORGHE MURESAN: *Kocsi*, 2017, bronz, 22×36 cm

lekerekített sarkára állított kockáját helyezték. Gaál Tamás két plasztikával szerepel. Kifejezőmódját egyfajta oldott konstruktivizmus jellemzi, ugyanis fellazítja, átformálja, sőt dekonstruálja a klasszikus, 20. század eleji kifejezőmód derékszögben záródó merev formáit. Ez a szemlélet érhető tetten a Falmodell II. című plasztikáján is, melynek párdarabja a Magyar Nemzeti Galériában található. A másik munkáján, az Egy ebéd lenyomatán tányérra borított bögrét, valamint kanál- és villasziluetteket látunk. A szobor direktsége első

DIÉNES ATTILA: *Lóg az eső lába*, 2017, fa, 250×200×80 cm

Folyik a bronzöntés

pillantásra még Daniel Spoerri ebéd utáni asztalon hagyott tárgyakat rögzítő reliefjét is eszembe juttatta, annak ellenére, hogy Gaál kisplasztikája nem a pop artot meghatározó tárgyakról szól. Az erdélyi, pontosabban szovátai Sânta Csaba egyszerre humoros és jelképes kisbronzain (Sámán, Menyecske) Bors István vagy Samu Géza munkáihoz hasonlóan a népi tárgykultúra hatását érezzük. Külön ki kell emelnem a marosvásárhelyi Mureşan Gheorghe zöldre patinázott, háromkerekű bronzkocsiját és nagy méretű brutális fafiguráját, amelyek a modern román művészet jellegzetességeiből is felfednek valamit. Elekes Károly az Ecserin és más őcskapiacokon vásárolt, majd feljavított, újraalkotott festményeiről ismert. Most kisbronzokkal jelentkezett, ám ezekbe is belecsempészett valamit korunk giccses tárgyaiból, ugyanis a műzsákat ábrázoló figuráinak öntőformái Barbie baba negatívok. Az összes kiállított műtárgyat már csak a szűk terjedelem miatt sem tudom bemutatni, viszont nem hagyhatom említetlenül Nemes László archaizáló aktjait és a grafikus Csabai Tibor fogásra, keresztre akasztott angyalszárnyas ironikus plasztikáját. A fafaragványokról most csak annyit, hogy a művészek jól kihasználták, kiemelték kompozícióikon a nyersanyaguk természetes hajlatait, ágait, bogait, göcsörtjeit.

GAÁL TAMÁS: *Falmodell II.*, 2017,
bronz, 30×40×15 cm

A grafikák készítői ugyancsak jól ismerik a különböző technikai eljárásokat, kiválóan alkalmazzák azokat, ennek ellenére mintha kicsit elmaradtak volna korunk szellemiségétől. De nézzünk néhány példát! Úrmös Péter építészeti tervre emlékeztető nyomatot mutat be kvázi tudományos stílusban. Kovács Dorottya félgömbbé hajló tája a Kis herceg apró planétáját idézi. Dávid Zoltán művei elvontak, Csabai Tibor Angyala és Piëtája expresszív és tragikus. Deák Németh Mária aquatintái egyszerre anyagszerűek és mozgalmasak. Bodnár Imre grafikáin bravúrosan kombinálja a különböző technikákat. Kamper Lajos lapjai színesek és erotikusak, Fábián László szitanyomásos tájai viszont feketék és komorak. Nemes László festményből és sorba rakott, oldalukra fektetett fejekből összeállított installációja egyaránt eltér a körplasztikáktól és a nyomatoktól is.

Magyarpolányt ma már nemcsak a gyönyörű és meredek barokk Kálváriája és népi építészeti emlékei teszik ismertté, hanem az itt készülő és a kiállításon bemutatott művészeti alkotások is.

SÁNTA CSABA: *Menyecske*, 2016,
bronz, 22 cm

